Από τήν ζωήν όλης τής Ελλάδος

Η ΝΕΑ ΨΥΧΟΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ποίαι είνε αί βάσεις της.—Αί διαφωνίαι της μέ τόν «ενευματισμόν».—Η δρησκεία αποδεικνυομένη από τήν ενισχύμην.

Τί είνε λοιπόν αύτή ή νέα επιστήμη.. Η περίληψη γνωρισματική, ή οποία άρχισε νωρίτερα και ίδιο εις την Γαλλία παρά εις τήν Γερμανία μ' αλλ' ονόματα επιτελεσαν τοιούτον έργον: **Ταδεστιν**ία, κεκαλυμμένη γενικοτέρα δυομασία τοιου ειδους.

Ο λαός άκόμη τήν αγνοεί, μέρος τόν επιστημόνων, τούλαχιστον εκείνα οποιαι αταχτοιλήφνεις εις τήν βιωσιμον δέν α πρακολουθόν τήν πρόοδον, κρυφτόν σταιον εις θρίκιν ή παρανόνον αμύχρουσα, «ενευματισμα» ωσ οι θεόσοφοι ενοτεινόνον τής, ή καθολική εκλογική τήν ξεκ νηφθή εν θιωτμφ, και μονον ωσε περιφόβησιν να εκδόσουν εις τά αδικά τής ξεκινον πρόοδμάτα φανατισμί. Και όμως τά διάφορα θαυμάσια που παρουσιάζει, χωρίς δεισιδαιμονίας, χωρίς μαρασμούς, χωρίς δόγματα, αλλά μέ πειράματα και επιστημονικούς εξηγήσεις, από τεσσαρον ετών ήδη, ότε ιδρύθη η Ελληνική εταιρεία φυσικών ερευνών, δίσις εις δλα τά πολιτισμενα μέρη, άρχισαν νά ελκύουν ζωηράς την προσοχήν της διανοήσεως. Το πρόβλημα τής «Ψυχικαι ερευναι» απέκτησε διεθνές κύρος, ώστε άρθρα περί αυτού του νά μεταφερθούνται εις τά μεγαλύτερα γερμανικά καί γαλλικά περιοδικά, εις δε τάς διαλέξεις ή συρροή ειναι τόσον χοικτή, ώστε δυσκόλως ηκουρεί κανείς νά εύρη θέσιν.

Πέρυσι ή Σύνοδος Ακαδημία ήτο μικρά, ήρέτας τό Βασιλικόν θέατρον, δύον πλέον θά γίνωνται, εις τήν αποδοχήν ενωρίν ένα ήτο δυφυτικός πλήρες.

Τί διδάσκει λοιπόν ή ψυχοφυσική;

Καί πρώτον ώς θέσωμεν ώς επικεφαλίδα τό ανακοινωθέν τοῦ τελευταίου ψυχρικοῦ συνεδρίου τής Παρισιοῦ (1923), εἰς τό ὁποῖον συμμετέχουν ἐπιστήμονες ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς, καὶ τό ὁποῖον εἶς δύο γραμμάς ἡσκορεί νά μάς δόσῃ κάποιαν ἰδέαν τῶν ἀντιλήψεών της

. . . . . .

«Τό δεύτερον ἀνάθεμα εἰς τήν ψυχοφυσικήν, διαφαίνεται κατά τήν σύγχυσίν, ἥτις παρατηρεῖται εἰς ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου, μεταξύ τῆς ψυχοφυσικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνας καί τοῦ ἀστρογύνου «πνευματισμοῦ», τοῦ ὁποίου τά νέα κοπάνιά ἐπιδιορκοῦν καί πειραματικόν χαρακτήρα τής ἐρεύνης, μακράν οἰουδήποτε δόγματος.

. . . . . .

Ὅστε ἡ ψυχοφυσική δέν ἐννοεῖ ἐπ' οὐδενί λόγῳ νά συγχέεται μέ τόν «πνευματισμόν», τοῦ ὁποίου τά ἀποτελέσματα, ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀγαθοί καί ἀρετές ἄνθρωποι, σεσημείνει τόν ἀναγκαῖον ἐπιστημονικόν γνώσεων ἀπαιδεύων εἰς ἀνεύρεσα νεφῶν τῆν τηλεπάθειαν, τήν διόρασιν, τό προαίσθημα, τήν ξενογλωσσίαν, τούς αὐτοματισμούς, τήν ρηβδομαντίαν, τήν τηλεκινησίαν, τό ἐκτάδιασμα, ἄτινα ὑπόκεινται ἡ ἐπιστήμη ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε φυσικά φαινόμενα ἐπ ἀόσου δοσέα.

**Ὅστε τόν «πνευματισμόν» ἀπό τήν ψυχοφυσικήν ἔρευναν τόν χωρίζει ἄβυσσος. Προϊόντες ὅμως θά ἴδωμεν ὅτι ἡ ἄβυσσος αὐτή δέν σημαίνει ὅτι ἡ ψυχοφυσική δέν κρύπτει τόν σκότη καί ἐπιφέρει ἀλλον ἄλλο θεμέλιον τήν ἀναπαράξιν Θεοῦ, ψυχῆς καί ἀνεβιοσέως. Κάθε ἄλλο. Η ψυχοφυσική τονίζει ὅτι ἡ ἐπιβίωσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δέν ἀποδείχθη ἀκόμη· ὅτι ἀν ὑπάρχουν ἐνδείξεις, δέν ἔρευνα ἀκόμη ἀποδεῖξε καί ὅτι ὁ «πνευματισμός» εἶνε ἄλλος θεωρία· ἐπόθεσις πρός περαιτέρω ἔρευναν. Καί ἡ σοβαρά ἐπιστήμη δέν κρύπτει τόν σκότη καί ἀπόρριψε